GENERALINĖS ADVOKATĖS JULIANE KOKOTT IŠVADA, pateikta 2005 m. liepos 7 d. [1]

I — Įžanga

1. Nagrinėjamoje byloje dėl įsipareigojimų neįvykdymo Komisija kaltina Ispanijos Karalystę, kad jos nacionaliniai įstatymai ir kiti teisės aktai, susiję su privačios saugos įmonėmis, pažeidžia įsisteigimo laisvę bei laisvę teikti paslaugas ir taip pat neatitinka Bendrijos teisės nuostatų dėl abipusio profesinę kvalifikaciją patvirtinančių dokumentų pripažinimo.

2. Šiuo atveju iš esmės nagrinėjamas klausimas, ar užsienio privačioms saugos įmonėms, siekiančioms veikti Ispanijoje, gali būti keliama sąlyga turėti juridinio asmens statusą, tam tikrą akcinį kapitalą bei garantiją ir atitinkamą minimalų darbuotojų skaičių ir ar užsienio privačios saugos įmonės darbuotojams gali būti keliamas reikalavimas turėti specialų leidimą Ispanijoje, nors jie jau yra gavę atitinkamą leidimą šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje.

3. Šis ginčas yra bylos C-114/97, kurioje Ispanijos Karalystė jau buvo pripažinta neįvykdžiusi įsipareigojimų, nurodant jos privačios saugos įstatymus [2], tęsinys. Be to, savo turiniu ši byla yra susijusi su keliomis kitomis bylomis dėl įsipareigojimų neįvykdymo privačios saugos paslaugų srityje, kuriose buvo priimti sprendimai prieš Belgijos Karalystę [3], Italijos Respubliką [4], Portugalijos Respubliką [5] ir Nyderlandų Karalystę [6].

1 — Originalo kalba: vokiečių.

2 — 1998 m. spalio 29 d. Sprendimas *Komisija prieš Ispaniją* (C-114/97, Rink. p. I-6717).

3 — 2000 m. kovo 9 d. Sprendimas *Komisija prieš Belgiją* (C-355/98, Rink. p. I-1221).

4 — 2001 m. gegužės 31 d. Sprendimas *Komisija prieš Italiją* (C-283/99, Rink. p. I-4363).

5 — 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (C-171/02, Rink. p. I-5645).

6 — 2004 m. spalio 7 d. Sprendimas *Komisija prieš Nyderlandų Karalystę* (C-189/03, Rink. p. I-9289) ir mano 2004 m. birželio 22 d. išvada.

II — Teisinis pagrindas

A — *Bendrijos teisė*

4. Bendrijos teisinį pagrindą šioje byloje sudaro EB 43 ir 49 straipsniai bei Direktyva 92/51 [7]. Be to, Komisija taip pat remiasi Direktyva 89/48 [8].

5. EB 43 straipsnio 1 dalis numato:

„Vadovaujantis toliau išdėstytomis nuostatomis vienos valstybės narės nacionalinių subjektų įsisteigimo laisvės kitos valstybės narės teritorijoje apribojimai uždraudžiami. Draudžiami ir apribojimai vienos valstybės narės nacionaliniams subjektams, įsisteigusiems kitos valstybės narės teritorijoje, steigti atstovybes, padalinius ar dukterines bendroves."

6. EB 49 straipsnio 1 dalis numato:

„Pagal toliau išdėstytas nuostatas Bendrijoje uždraudžiami laisvės teikti paslaugas apribojimai, taikomi valstybių narių nacionaliniams subjektams, kurie yra įsisteigę kitoje Bendrijos valstybėje negu valstybė, kurios subjektas yra asmuo, kuriam tos paslaugos teikiamos."

7. Pagal Direktyvos 92/51 1 straipsnio c punktą *„kompetenciją patvirtinantis dokumentas"* yra bet kuris kvalifikaciją įrodantis dokumentas,

— patvirtinantis mokymą ir lavinimą, nesudarantį išsilavinimo dalies, patvirtintos diplomu tokia prasme, kaip vartojama Direktyvoje 89/48/EEB, arba diplomu ar pažymėjimu tokia prasme, kokia vartojama šioje direktyvoje,

arba

— išduotas institucijos, paskirtos pagal valstybės narės įstatymus ir kitus teisės aktus, įvertinus asmenines pareiškėjo savybes, kvalifikaciją, arba žinias, kurios laikomos esminėmis, jei norima dirbti

7 — 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyva 92/51/EEB dėl antrosios bendros profesinio mokymo ir lavinimo pripažinimo sistemos, papildanti Direktyvą 89/48/EEB (OL L 209, p. 25), paskutinį kartą iš dalies pakeista Direktyva 2001/19/EB (OL L 206, p. 1); toliau — Direktyva 92/51.

8 — 1988 m. gruodžio 21 d. Tarybos direktyva 89/48/EEB dėl bendrosios aukštojo mokslo diplomų, išduotų po bent trejų metų profesinio mokymo ir lavinimo, pripažinimo sistemos (OL L 19, 1989, p. 16), paskutinį kartą iš dalies pakeista Direktyva 2001/19/EB (OL L 206, p. 1) ; toliau — Direktyva 89/48.

pagal profesiją, nereikalaujant dokumento, įrodančio ankstesnį mokymą ir lavinimą.“

8. Pagal Direktyvos 92/51 1 straipsnio e punktą „<...> *reglamentuojama profesija*: reglamentuojama profesinė veikla arba veiklos rūšys, kurios valstybėje narėje sudaro šią profesiją“.

9. Pagal Direktyvos 92/51 1 straipsnio f punkto pirmą sakinį „<...> *reglamentuojama profesinė veikla*: profesinė veikla, kai ėmimasis tokios veiklos arba vertimasis ja arba vienas iš vertimosi ja būdų valstybėje narėje pagal įstatymus ir kitus teisės aktus tiesiogiai ar netiesiogiai priklauso nuo mokymą arba lavinimą įrodančio dokumento ar kompetenciją patvirtinančio dokumento turėjimo“.

B — *Nacionalinė teisė*

10. Ispanijoje privačios saugos veiklą reglamentuoja šie teisės aktai: Įstatymas Nr. 23/1992 dėl privačios saugos (*Ley de Seguridad Privada*, toliau – Privačios saugos įstatymas) [9] ir Karaliaus dekretas Nr. 2364/1994, patvirtinantis privačios saugos reglamentą (*Reglamento de Seguridad Privada*, toliau – Privačios saugos reglamentas) [10].

11. Privačios saugos įstatymo 5 straipsnio 1 dalis pateikia baigtinį sąrašą paslaugų, kurias gali teikti privačios saugos įmonės. Jame nurodytos įprastinės objektų ir asmenų apsaugos formos.

12. Pagal Privačios saugos įstatymo 7 straipsnį saugos paslaugas norinti teikti įmonė turi gauti administracijos leidimą, t. y. būti įtraukta į Vidaus reikalų ministerijos tvarkomą registrą.

13. Kad būtų įtraukta į šį registrą, įmonė, be kita ko, privalo būti akcinė bendrovė, ribotos civilinės atsakomybės bendrovė, „sociedad-anónima-laboral“ [11] arba kooperacinė bendrovė (Privačios saugos įstatymo 7 straipsnio 1 dalies a punktas kartu su Privačios saugos reglamento 5 straipsniu).

9 — 1992 m. liepos 30 d. Įstatymas Nr. 23/1992 (*Boletin Oficial del Estado*, Nr. 186/1992, p. 27116).

10 — 1994 m. gruodžio 9 d. Reglamentas Nr. 2364/1994 (BOE, Nr. 8/1995, p. 779).

11 — Savų darbuotojų įsteigta akcinė bendrovė.

14. Be to, Privačios saugos reglamento priede nustatyti tam tikri papildomi reikalavimai įmonėms, norinčioms teikti saugos paslaugas. Pirma, atsižvelgiant į veiklos rūšį, yra nustatytos skirtingos minimalios akcinio kapitalo sumos, kurios tam tikrų veiklos rūšių atžvilgiu yra suskirstytos pagal šios veiklos geografinę apimtį. Antra, įmonė turi turėti garantiją, kurios dydis taip pat skiriasi atsižvelgiant į veiklos rūšį ir geografinę veiklos apimtį; ši garantija turi būti sukaupta Ispanijos įstaigoje *Caja General de Depósitos*.

15. Saugos įmonėms, kurios verčiasi vertingų daiktų, pavojingų objektų ir sprogmenų gabenimu, keliamas reikalavimas turėti minimalų skaičių apsaugos darbuotojų ir šarvuotų transporto priemonių; veiklos sričiai, susijusiai su saugos įrangos ir sistemų montavimu bei aptarnavimu, papildomai yra nustatytas minimalus inžinierių technikų ir montuotojų skaičius (žr. Privačios saugos reglamento priedą).

16. Privačios saugos įmonės darbuotojai privalo gauti Vidaus reikalų ministerijos leidimą (Privačios saugos įstatymo 10 straipsnis kartu su Privačios saugos reglamento 53 straipsniu). Tokį leidimą norintis gauti asmuo turi būti pilnametis, ne vyresnis nei reglamento nuostatose nurodyto amžiaus ir išlaikyti egzaminus, skirtus jo žinioms bei gebėjimams nustatyti, taip pat turėti savo darbui būtinų fizinių ir psichinių savybių.

17. Be to, pagal Privačios saugos reglamento 54 straipsnio 5 dalies b punktą privataus detektyvo veikla norintys verstis asmenys privalo turėti specialų privataus detektyvo diplomą [12]. Šis diplomas suteikiamas baigus specialius kursus ir išlaikius egzaminus, numatytus kitais Teisingumo ministerijos ir Vidaus reikalų ministerijos teisės aktais [13].

18. Anksčiau privačios saugos veikla galėjo verstis tik Ispanijos įmonės ir šių įmonių

12 — Ispaniškai: „diploma de detective privado".

13 — Pagal Privačios saugos reglamento 54 straipsnio 5 dalies a punktą reikalaujama turėti tam tikro lygio išsilavinimą, kurį galima įrodyti įvairiais mokymo ir lavinimo diplomais („titulo de bachillerato unificado polivalente, bachiller, formatión profesional de segundo grado, técnico de las profesiones o cualificaciones que se determinen, u otros equivalentes o superiores"). Kadangi Komisija savo ieškinyje, išskyrus teisinį pagrindą, daugiau nenagrinėja tokių mokymo ir lavinimo diplomų, galima manyti, kad ji to klausimo nenorėjo kelti šioje byloje. Todėl jis taip pat nebus toliau nagrinėjamas. Bet kuriuo atveju, kad ieškinys būtų priimtinas, neužtenka pateikti bylos teisinį pagrindą, tik nurodant tokią nuostatą be komentarų ir neatliekant jokio jos teisinio vertinimo (žr. 2001 m. lapkričio 29 d. Sprendimą *Komisija prieš Italiją* (C-202/99, Rink. p. I-9319, 21 punktas)).

darbuotojai turėjo turėti Ispanijos pilietybę [14]. Tačiau ši nuostata pastaruoju metu buvo pakeista [15]. Dabar pakanka būti vienos iš Europos Sąjungos arba Europos ekonominės erdvės valstybės narės piliečiu.

19. Profesinės kvalifikacijos pripažinimas yra vykdomas pagal šiuos Ispanijos teisės aktus: Karaliaus dekretą Nr. 1665/1991, kuriuo į Ispanijos teisę buvo perkelta Direktyva 89/48, ir Karaliaus dekretą Nr. 1396/1995, kuriuo buvo įgyvendinta Direktyva 92/51. Šie du dekretai pateikia reglamentuojamų profesijų sąrašą. Tačiau nagrinėjamos privačios saugos paslaugos į šiuos sąrašus neįtrauktos.

III — Faktinės bylos aplinkybės ir ikiteisminis procesas

20. 1997 m. Komisija pateikė Ispanijos Karalystei ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, nurodydama kai kurias Privačios saugos įstatymo ir reglamento nuostatas, kurių pagrindu 1998 m. Teisingumo Teismas priėmė sprendimą Ispanijos Karalystės nenaudai [16]. Šiame sprendime buvo nustatyta, kad Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB sutartį tiek, kiek leidimas verstis privačia sauga buvo suteikiamas tik Ispanijos įmonėms, o saugos darbuotojų licencijas galėjo gauti tik Ispanijos piliečiai.

21. Dar prieš iškeldama bylą 1999 m. lapkričio 23 d. laišku Komisija informavo Ispanijos vyriausybę, kad atitinkami Ispanijos įstatymai ir kiti teisės aktai pažeidžia Bendrijos teisę, o būtent EB 43 ir 49 straipsnius bei Direktyvą 89/48 ir Direktyvą 92/51 dėl profesinės kvalifikacijos pripažinimo.

22. Komisija iš esmės nesutiko su tuo, kad privačios saugos veiklos srityje gali veikti tik Ispanijos įmonės ir Ispanijos pilietybę turintys asmenys, ir su tuo, kad užsienio saugos įmonės, norinčios veikti Ispanijoje, privalo turėti juridinio asmens statusą, tam tikrą akcinį kapitalą, nors tokiai įmonei šis reikalavimas jos įsisteigimo valstybėje netaikomas, turėti garantiją, neatsižvelgiant į turimas garantijas kilmės valstybėje narėje, ir įdar-

14 — Žr. sprendimą *Komisija prieš Ispaniją* (nurodytas šios išvados 2 išnašoje, 4 ir 6 punktai).

15 — Privačios saugos įstatymas buvo pakeistas 1999 m. sausio 29 d. *Real Decreto-Ley* Nr. 2/1999 (BOE, Nr. 26/1999, p. 4327) dar prieš pradedant šia bylą dėl įsipareigojimų neįvykdymo. Vykstant ikiteisminiam procesui, Privačios saugos reglamentas taip pat buvo pakeistas 2001 m. spalio 19 d. *Real Decreto* Nr. 1123/2001 (BOE, Nr. 281/2001, p. 43034).

16 — Sprendimas *Komisija prieš Ispaniją* (nurodytas 2 išnašoje).

binti minimalų darbuotojų skaičių. Komisija taip pat ginčijo reikalavimą užsienio privačios saugos įmonės darbuotojams Ispanijoje gauti specialų leidimą, net jei jie jau yra gavę atitinkamą leidimą šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje, ir tai, kad privačios saugos sektoriaus profesijoms nebuvo taikoma Bendrijos profesinės kvalifikacijos pripažinimo sistema.

23. Per nustatytą terminą negavusi Ispanijos vyriausybės atsakymo, Komisija 2000 m. liepos 24 d. pateikė Ispanijos Karalystei pagrįstą nuomonę dar kartą pakartodama kaltinimus ir pareikalavo, kad pastaroji imtųsi būtinų priemonių.

24. 2000 m. lapkričio 15 d. laišku Ispanijos valdžios institucijos pasiūlė įvairius įstatymo pakeitimus. 2001 m. sausio 31 d. laišku Komisija nurodė, kad pasiūlymai yra nepakankami ir pasiūlė atlikti papildomus teisės aktų pataisymus.

25. 2001 m. gegužės mėn. Ispanijos valdžios institucijos pirmiausia Komisijai nusiuntė Karaliaus dekreto projektą, kuriuo turėjo būti panaikintas Privačios saugos reglamente numatytas Ispanijos pilietybės reikalavimas. Netrukus Ispanijos valdžios institucijos pranešė, kad planuojami ir tolimesni įstatymo pakeitimai. Komisija 2001 m. rugpjūčio 1 d. laišku pareikalavo konkretaus įstatymo projekto ir darbų grafiko. Nesulaukusi atsakymo, 2002 m. sausio 7 d. ji išsiuntė paskutinį laišką, kuriame apibendrino situaciją ir dar kartą priminė apie neparengtą įstatymo projektą bei darbų grafiką. Tuo pačiu metu 2001 m. spalio mėn. Karaliaus dekretu Nr. 1123/2001 vis dėlto buvo atlikti minėti pakeitimai dėl nacionalinės priklausomybės sąlygos [17].

26. 2002 m. birželio 19 d. laiške Ispanijos institucijos dar kartą pakartojo Komisijai savo ankstesnius pasiūlymus, kuriuos Komisija buvo pripažinusi neatitinkančius reikalavimų, ir nurodė, kad šis įstatymas bus įgyvendintas ne anksčiau kaip 2003 m. pabaigoje.

27. Nepatenkinta atsakymu, Komisija 2003 m. gruodžio 8 d. pareiškė ieškinį Ispanijos Karalystei pagal EB 226 straipsnio 2 dalį.

17 — Žr. šios išvados 18 punktą.

IV — Šalių reikalavimai

28. Komisija pirmiausia prašė Teisingumo Teismo:

1. Pripažinti, kad Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 ir 49 straipsnius bei Direktyvas 89/48 ir 92/51,

— įgyvendinimo nuostatose nustatydama, kad privačios saugos paslaugas teikiančios įmonės turi būti Ispanijos įmonės, o jų darbuotojai turi būti Ispanijos piliečiai,

— nuostatose dėl užsieniečių registracijos nustatydama, kad privačios saugos įmonės privalo:

a) bet kuriuo atveju turėti juridinio asmens statusą;

b) turėti tam tikrą akcinį kapitalą, net jei tokiai įmonei šis reikalavimas jos įsisteigimo valstybėje netaikomas;

c) turėti garantiją *Caja General de Depósitos*, neatsižvelgiant į galimą garantijos pervedimą į sąskaitą kilmės valstybėje narėje;

d) įdarbinti minimalų darbuotojų skaičių,

— nustatydama, kad užsienio privačios saugos įmonės darbuotojai Ispanijoje privalo gauti naują specialų leidimą, net jei jie jau yra gavę atitinkamą leidimą šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje; ir privačios saugos sektoriaus profesijoms netaikydama Bendrijos kvalifikacijos pripažinimo sistemos.

2. Priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

29. 2004 m. gegužės 3 d. laišku vykstant rašytinei proceso Teisingumo Teisme daliai Komisija atsisakė ieškinyje pateikto pirmojo

kaltinimo, kad privačios saugos paslaugas teikiančios įmonės turi būti Ispanijos įmonės, o jų darbuotojai – Ispanijos piliečiai.

30. Taigi dabar Komisija prašo Teisingumo Teismo:

1. Pripažinti, kad Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 ir 49 straipsnius bei Direktyvas 89/48 ir 92/51,

— nuostatose dėl užsieniečių registracijos nustatydama, kad privačios saugos įmonės privalo:

a) bet kuriuo atveju turėti juridinio asmens statusą;

b) turėti tam tikrą akcinį kapitalą, net jei tokiai įmonei šis reikalavimas jos įsisteigimo valstybėje netaikomas;

c) turėti garantiją *Caja General de Depósitos*, neatsižvelgiant į galimą garantijos pervedimą į sąskaitą kilmės valstybėje narėje;

d) įdarbinti minimalų darbuotojų skaičių,

— nustatydama, kad užsienio privačios saugos įmonės darbuotojai Ispanijoje privalo gauti naują specialų leidimą, net jei jie jau yra gavę atitinkamą leidimą šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje; ir privačios saugos sektoriaus profesijoms netaikydama Bendrijos kvalifikacijos pripažinimo sistemos.

2. Priteisti iš Ispanijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

31. Ispanijos Karalystė prašo Teisingumo Teismo:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl ieškinio parengimo apskritai

Ispanijos Karalystė pakartotinai pateikė abu šiuos prašymus ir po to, kai Komisija iš dalies atsisakė ieškinio.

34. Šioje byloje Komisija prašo apskritai pripažinti, kad Ispanijos Karalystė, keldama privačioms saugos įmonėms ir jų darbuotojams tam tikrus reikalavimus, „neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 ir 49 straipsnius, Direktyvas 89/48 ir 92/51". Nors šie reikalavimai yra toliau konkretinami, iš paties Komisijos ieškinio [19] neaišku, kurie kaltinimai pareikšti dėl įsipareigojimų pagal EB 43 ir 49 straipsnius neįvykdymo, o kurie kaltinimai pagrįsti Direktyvų 89/48 ir 92/51 pažeidimu. Todėl taip parengtam ieškiniui akivaizdžiai trūksta aiškumo ir suprantamumo.

V — Ieškinio priimtinumas

32. Prieš pradedant nagrinėti kiekvieno Komisijos kaltinimo pagrįstumą, pirmiausia turi būti išnagrinėtas ieškinio priimtinumo klausimas.

33. Pagal Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio 1 dalį ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punktą kiekviename ieškinyje turi būti nurodomas ginčo dalykas ir trumpai pateikti ieškinio pagrindai. Iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad pateikdama ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį Komisija privalo nurodyti tikslius kaltinimus, kuriuos turi išnagrinėti Teisingumo Teismas, ir bent jau trumpai pateikti teisines ir faktines aplinkybes, kuriomis šie kaltinimai pagrįsti [18].

35. Tik ieškinyje patektus reikalavimus perskaičius kartu su jų pagrindais ir išaiškinus pastarųjų kontekste, tampa aišku, kad tik pirmieji penki Komisijos kaltinimai yra susiję su įsipareigojimų neįvykdymu pagal EB 43 ir 49 straipsnius, o paskutinis šeštasis kaltinimas [20] keliamas dėl Direktyvų 89/48 ir 92/51 pažeidimo [21]. Nepaisant neiškaus pateikimo, vieni kaltinimai yra keliami dėl EB 43 ir 49 straipsnių pažeidimo, o kiti – dėl Direk-

18 — 1990 m. gruodžio 13 d. Sprendimas *Komisija prieš Graikiją* (C-347/88, Rink. p. I-4747, 28punktas); 1992 m. kovo 31 d. Sprendimas *Komisija prieš Daniją* (C-52/90, Rink. p. I-2187, 17 punktas); 1997 m. spalio 23 d. Sprendimas *Komisija prieš Graikiją* (C-375/95, Rink. p. I-5981, 35 punkto pirmas sakinys) ir 2001 m. lapkričio 29 d. Sprendimas *Komisija prieš Italiją* (nurodytas 13 išnašoje, 20 punktas).

19 — Šis ieškinio reikalavimas yra pateiktas šios išvados 30 punkte.

20 — Pakeisto ieškinio reikalavimo 1 punkto antrosios pastraipos paskutinis sakinys (nurodytas 30 punkte).

21 — Ieškinio 25–60 punktuose nurodomi EB 43 ir 49 straipsniai, o 61–71 punktuose minimos tik abi direktyvos.

tyvų 89/48 ir 92/51 pažeidimo. Atsižvelgiant į bendrą ieškinio išdėstymą, nepaisant ieškinio neaiškumo, nėra pagrindo abejoti ieškinio priimtinumu.

Dėl šeštojo kaltinimo atskirai/

36. Abejonių dėl priimtinumo kyla išsamiau panagrinėjus paskutinį šeštąjį kaltinimą. Komisija šį kaltinimą kelia dėl Direktyvų 89/48 ir 92/51 pažeidimo.

37. Iš esmės gali būti, kad valstybė narė iš karto pažeidė abi šias direktyvas [22]. Siekdama tokio Teisingumo Teismo sprendimo, Komisija ieškinyje turėtų atskirai ir nuodugniai pagrįsti, kiek valstybės narės teisės nuostatos arba teisės taikymas kartu pažeidžia abi direktyvas [23]. Nors abi direktyvos yra glaudžiai susijusios, paremtos tais pačiais principais ir jų nuostatos atitinka viena kitą [24], taip sukurdamos bendrą abipusio profesinės kvalifikacijos pripažinimo sistemą, skiriasi šių direktyvų taikymo sritys. Direktyva 89/48 yra susijusi su aukštojo mokslo diplomais, išduotais po bent trejų metų profesinio mokymo ir lavinimo, o Direktyva 92/51 iš esmės taikoma diplomams, kuriems nustatomas trumpesnis profesinio mokymo ir lavinimo laikas.

38. Pateikiant ieškinį pagal EB 226 straipsnio 2 dalį neužtenka vien tik paminėti šias dvi direktyvas ir pareikšti bendrą kaltinimą dėl jų abiejų pažeidimo, kaip būtent šiuo atveju pakartotinai padarė Komisija [25].

39. Komisija savo ieškinyje nepateikė jokių duomenų, iš kurių būtų aišku, kad norint įgyti kvalifikaciją, kurią Ispanijoje turi turėti privačios saugos įmonių darbuotojai ir privatūs detektyvai, reikia baigti bent trejų metų studijas aukštojoje mokykloje arba kad dėl kitų priežasčių reikalaujama kvalifikacija patenka į Direktyvos 89/48 taikymo sritį.

22 — Žr. naujausius sprendimus, 2004 m. spalio 14 d. Sprendimą *Komisija prieš Ispaniją* (C-55/03, Rink. p. I-0000, 33 punktas) ir 2005 m. sausio 20 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (C-198/04, Rink. p. I-0000, 11 punktas).

23 — Šia prasme taip pat žr. sprendimą *Komisija prieš Ispaniją* (nurodytas 22 išnašoje, 29 *punk*tas).

24 — Žr. Direktyvos 92/51 penktą konstatuojamąją dalį.

25 — Žr., pavyzdžiui, ankstesnį Komisijos ieškinį byloje *Komisija prieš Nyderlandus* (sprendimas, nurodytas 6 išnašoje, 12 punkto paskutinė pastraipa).

Todėl iš karto neįmanoma nustatyti, kaip Ispanijos Karalystė tariamai pažeidė minėtą direktyvą. Taigi Komisijos ieškinyje nurodyto Direktyvos 89/48 pažeidimo atžvilgiu pateikiama nepakankamai šį kaltinimą pagrindžiančių faktinių ir teisinių aplinkybių [26].

40. Apibendrinant darytina išvada, kad Komisijos ieškinys yra atmestinas kaip nepriimtinas tiek, kiek jis susijęs su kaltinimu dėl įsipareigojimų pagal Direktyvą 89/48 neįvykdymo. Nepaisant ieškinio neaiškumo, daugiau nekyla jokių abejonių dėl ieškinio priimtinumo.

VI — Ieškinio pagrįstumas

41. Kalbant apie kitus Komisijos kaltinimus, pirmajame kaltinime bei antrojo ir penktojo kaltinimų tam tikrose dalyse keliami klausimai jau buvo anksčiau nagrinėjami Teisingumo Teisme [27]. Tačiau trečiasis, ketvirtasis ir šeštasis kaltinimai dar nebuvo proceso Teisingumo Teisme dalykas.

A — *Bendros pastabos*

Dėl skirtumo tarp laisvės teikti paslaugas ir įsisteigimo laisvės

42. Šio proceso dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagrindas yra savarankiška privačios saugos įmonių ir detektyvų biurų veikla, kurią kitoje valstybėje narėje įsteigtos įmonės atlygintinai vykdo Ispanijoje. Jeigu ši veikla vykdoma laikinai, t. y. be nuolatinio ir nepertraukiamo dalyvavimo Ispanijos ekonominiame gyvenime, tokiai veiklai taikomos nuostatos dėl laisvės teikti paslaugas (EB 49 ir 50 straipsniai kartu su EB 48 ir 55 straipsniais); priešingu atveju, t. y. steigiant padalinius arba dukterines bendroves, taikomos įsisteigimo laisvė nuostatos (EB 43 straipsnis kartu su EB 48 straipsniu) [28].

26 — Dėl Direktyvos 92/51 Komisija savo ieškinyje tik užsiminė, kad, jos nuomone, privačios saugos įmonių darbuotojai Ispanijoje verčiasi reglamentuojama profesija, kad ši profesija turi būti pagrįsta kompetenciją patvirtinančiu dokumentu ir kad netaikoma pripažinimo sistema šios direktyvos prasme. Šiuo atveju minimalūs reikalavimai dėl tinkamo ieškinio yra patenkinti. Visa kita yra pagrįstumo klausimas.

27 — Dėl pirmojo ir antrojo kaltinimų žr. sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 41–44 ir 53–57 punktai); dėl penktojo kaltinimo žr. sprendimą *Komisija prieš Nyderlandus* (nurodytas 6 išnašoje, 17–20 ir 31 punktai); taip pat sprendimą *Komisija prieš Belgiją* (nurodytas 3 išnašoje, 35–38 punktai) ir sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 60 ir 61 punktai).

28 — Dėl skirtumo tarp įsisteigimo laisvės ir paslaugų teikimo laivės žr. 1995 m. lapkričio 30 d. Sprendimą *Gebhard* (C-55/94, Rink. p. I-4165, 25–28 punktai); 2003 m. gruodžio 11 d. Sprendimą *Schnitzer* (C-215/01, Rink. p. I-14847, 27–33 punktai) ir sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 24–27 punktai).

Dėl nesuderinamumo Bendrijos lygiu

43. Daugeliu atvejų Ispanijos Karalystė pateisina Komisijos kritikuojamas įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatas tuo, kad ši sritis nesuderinta Bendrijos lygiu, ir pabrėžia, kad Ispanijoje būtini griežtesni reikalavimai negu kitose valstybėse narėse.

44. Šiuo aspektu reikia pastebėti, kad abipusio pripažinimo principas yra pagrindinių laisvių pagrindas. Abipusis pripažinimas nereikalauja, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas tam tikroje verslo srityje būtų sukūręs bendrus principus. Atvirkščiai, šis principas pirmiausia galioja tose srityse, kurios dar *nėra* suderintos Bendrijos lygiu ir kuriose nėra nustatytų minimalių bendrų standartų [29].

45. Nesant bendrų standartų, valstybės narės privačios saugos įmonių darbuotojų veiklai iš esmės pačios turi teisę nustatyti materialinio pobūdžio sąlygas ir procedūrinius reikalavimus. Šiuo atveju jos taip pat gali nustatyti skirtingus apsaugos lygius [30]. Tačiau valstybės narės gali naudotis savo kompetencija tik užtikrindamos laisvę teikti paslaugas ir įsisteigimo laisvę [31]. Jos privalo atsižvelgti į reikalavimus, kuriuos paslaugų teikėjas jau yra įvykdęs kilmės valstybėje narėje [32].

Dėl EB 45 ir 46 straipsnių išimčių

46. Ispanijos Karalystė nurodo, kad privačių saugos įmonių veikla yra glaudžiai susijusi su visuomenės saugumo ir viešosios tvarkos bei valstybinės valdžios funkcijų vykdymu. Jau nuspręsta, kad EB 45 straipsnio 1 dalis ir EB 46 straipsnio 1 dalis netaikomos tokiems atvejams, koks nagrinėjamas šioje byloje [33].

29 — Nusistovėjusi Teisingumo Teismo praktika nuo 1979 m. vasario 20 d. Sprendimo *Rewe-Zentral*, vadinamojo *Cassis de Dijon* (120/78, Rink. p. 649, 8 punktas). Žr. naujai priimtą 2004 m. kovo 11 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (C-496/01, Rink. p. I-2351, 55 punktas, su kitomis nuorodomis). Šia prasme žr. 1999 m. kovo 9 d. Sprendimą *Centros* (C-212/97, Rink. p. I-1459, 28 punktas).

30 — Vien tik aplinkybė, kad viena valstybė narė priima švelnesnes nuostatas nei kita, nereiškia, jog antrosios valstybės narės nuostatos yra neproporcingos ir todėl nesuderinamos su Bendrijos teise; žr. 1995 m. gegužės 10 d. Sprendimą *Alpine Investments* (C-384/93, Rink. p. I-1141, 51 punktas); 1996 m. gruodžio 12 d. Sprendimą *Reisebüro Broede* (C-3/95, Rink. p. I-6511, 42 punktas); 2001 m. vasario 1 d. Sprendimą *Mac Quen* (C-108/96, Rink. p. I-837, 33 ir 34 punktai) ir 2002 m. birželio 11 d. Sprendimą *Gräbner* (C-294/00, Rink. p. I-6515, 46 ir 47 punktai).

31 — 2000 m. spalio 3 d. Sprendimas *Corsten* (C-58/98, Rink. p. I-7919, 31 punktas) ir sprendimas *Komisija prieš Prancūziją* (nurodytas 29 išnašoje, 55 punktas).

32 — 1991 m. liepos 25 d. Sprendimas *Säger* (C-76/90, Rink. p. I-4221, 15 punktas); 1994 m. rugpjūčio 9 d. Sprendimas *Vander Elst* (C-43/93, Rink. p. I-3803, 16 punktas) ir sprendimas *Corsten* (nurodytas 31 išnašoje, 35 punktas).

33 — Sprendimas *Komisija prieš Ispaniją* (nurodytas 2 išnašoje, 37–39, 42, 45 ir 46 punktai); sprendimas *Komisija prieš Belgiją* (nurodytas 3 išnašoje, 24–26 ir 28–30 punktai) ir sprendimas *Komisija prieš Italiją* (nurodytas 4 išnašoje, 20–22 punktai).

B — *Dėl pirmojo kaltinimo: reikalavimo turėti juridinio asmens statusą nesuderinamumas su EB 43 ir 49 straipsniais*

47. Komisijos pirmojo kaltinimo dalykas yra Ispanijoje galiojantis reikalavimas privačioms saugos įmonėms turėti juridinio asmens statusą viena iš keturių Privačios saugos įstatymo 7 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų teisinių formų [34].

48. Privačios saugos įmonėms taikomas reikalavimas turėti juridinio asmens statusą gali apriboti teikiančių paslaugas asmenų, kurie yra įsteigti kitose valstybėse narėse ir ten teisėtai teikia paslaugas, veiklą kitose valstybėse narėse. Toks reikalavimas draudžia užsienyje veikiantiems fiziniams asmenims teikti privačios saugos paslaugas Ispanijoje. Todėl tokiu reikalavimu yra apribojama laisvė teikti paslaugas EB 49 straipsnio prasme [35].

49. Be to, tokiu reikalavimu apribojama ir įsisteigimo laisvė EB 43 straipsnio prasme, nes jis draudžia kitoje valstybėje narėje įsisteigusiems ūkio subjektams, fiziniams asmenims, steigti antrinę įmonę Ispanijoje [36].

50. Ispanijos Karalystė, siekdama pateisinti minėtus apribojimus, remiasi paslaugų gavėjų ir kitos visuomenės dalies apsauga. Jos teigimu, šiam tikslui pasiekti būtina, kad privačios saugos įmonės atitiktų specialius ginklų laikymo, bendravimo įmonės viduje ir saugos darbuotojų išsilavinimo bei kvalifikacijos kėlimo reikalavimus, pavyzdžiui, dalyvautų reguliariose šaudymo pratybose.

51. Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, nacionalinės priemonės, apribojančios arba darančios mažiau patrauklų naudojimąsi EB sutartyje įtvirtintomis pagrindinėmis laisvėmis yra leidžiamos tik tada, jeigu jos atitinka keturis reikalavimus: taikomos be diskriminacijos, yra pagrįstos privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais, tinkamos pasiekti numatytą tikslą ir neviršija to, kas būtina jam pasiekti [37].

34 — Žr. šios išvados 13 punktą.

35 — Sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 41 punktas).

36 — Sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 42 punktas); žr. taip pat 1984 m. liepos 12 d. Sprendimą *Klopp* (107/83, Rink. p. 2971, 19 punktas) ir 1988 m. liepos 7 d. Sprendimą *Stanton* (143/87, Rink. p. 3877, 11 punktas).

37 — Žr. sprendimą *Gebhard* (nurodytas 28 išnašoje, 37 punktas); sprendimą *Corsten* (nurodytas 31 išnašoje, 39 punktas); sprendimą *Schnitzer* (nurodytas 28 išnašoje, 35 punktas); 1993 m. kovo 31 d. Sprendimą *Kraus* (C-19/92, Rink. p. I-1663, 32 punktas) ir 2005 m. balandžio 21 d. Sprendimą *Komisija prieš Graikiją* (C-140/03, Rink. p. I-3177, 34 punktas).

52. Šiuo atveju reikalavimas turėti juridinio asmens statusą nėra tinkama priemonė, leidžianti pasiekti numatytus tikslus. Komisija teisingai nurodė, kad įmonės teisinės formos pasirinkimas visų pirma turi įtakos jos akcininkų galimybėms daryti įtaką įmonės viduje, taip pat akcininkų ir trečiųjų asmenų finansiniams interesams. Tačiau nė vienas iš Ispanijos Karalystės nurodytų paslaugų gavėjų ir kitų visuomenės narių apsaugos aspektų nepriklauso nuo atitinkamos įmonės teisinės formos. Apsaugai užtikrinti iš tiesų svarbu tik tai, ar atitinkamos įmonės, ypač jose dirbantys fiziniai asmenys, konkrečiu atveju atitinka privačios saugos įmonėms keliamus reikalavimus; būtent ginklai turi būti laikomi ir naudojami laikantis tam tikrų taisyklių, bendravimas įmonės viduje turi būti reglamentuojamas atsižvelgiant į vykdomos veiklos pavojingumą, o saugos darbuotojai turi dalyvauti privalomuose mokymuose. Šiuo atveju Ispanijos Karalystė, kuriai tenka įrodinėjimo našta dėl atitinkamos pagrindinės laisvės išimties buvimo, nenurodė pagrindo, dėl kurio juridinis asmuo gali geriau įvykdyti tokius reikalavimus negu vieno asmens valdoma įmonė.

53. Dėl šių priežasčių pirmasis kaltinimas yra pagrįstas.

C — *Dėl antrojo ir trečiojo kaltinimo: reikalavimo turėti atitinkamą akcinį kapitalą ir tam tikrą garantiją nesuderinamumas su EB 43 ir 49 straipsniais*

54. Antrojo ir trečiojo Komisijos pateiktų kaltinimų dalykas yra reikalavimas, kad privačios saugos įmonės, norinčios dirbti Ispanijoje tam tikroje srityje, privalo turėti nustatyto dydžio minimalų akcinį kapitalą ir nustatyto dydžio garantiją Ispanijos įstaigoje *Caja General de Depósitos.*

Dėl antrojo kaltinimo: minimalus akcinis kapitalas

55. Reikalavimas turėti minimalų akcinį kapitalą, atsižvelgiant į veiklos rūšį ir veiklos geografinę apimtį, apriboja kitoje valstybėje narėje įsteigtiems ir teisėtai aptariamas paslaugas teikiantiems asmenims galimybę vykdyti veiklą Ispanijoje. Užsienio paslaugų teikėjams, kurių akcinis kapitalas yra mažesnis negu Ispanijoje nustatyta minimali akcinio kapitalo suma, yra ribojama galimybė teikti paslaugas Ispanijoje. Taip yra apribojama laisvė teikti paslaugas EB 49 straipsnio prasme [38].

38 — Žr. Sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 53 punktas).

56. Tokiu reikalavimu taip pat yra apribojama ir įsisteigimo laisvė EB 43 straipsnio prasme [39]. Šis reikalavimas apriboja Bendrijos ūkio subjektams, kurių akcinis kapitalas yra mažesnis nei Ispanijoje atitinkamai veiklai nustatyta minimali akcinio kapitalo suma, galimybę Ispanijoje steigti filialus arba padalinius.

57. Teisingumo Teismas jau yra nustatęs, kad privačioms saugos įmonėms taikomo reikalavimo negalima pateisinti kreditorių apsauga, nes yra ir kitų priemonių, kuriomis galima pasiekti tokį patį tikslą ir kurios mažiau riboja laisvę teikti paslaugas ir įsisteigimo laisvę, pavyzdžiui, garantija [40] arba draudimo sutarties pasirašymas [41].

58. Tos pačios nuostatos gali būti taikomos ir Ispanijos Karalystės pateikiamų argumentų atžvilgiu, kad minimalus akcinis kapitalas yra kaip papildoma garantija paslaugų gavėjų ir visuomenės interesų apsaugai. Šiuo atveju garantija arba draudimo sutartis būtų pakankama priemonė ir mažiau apribotų kitų valstybių narių įmonių veiklą.

39 — Sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 54 punktas) ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Sprendimas *Inspire Art* (C-167/01, Rink. p. I-10155, 100 ir 101 punktai).

40 — Šia prasme taip pat žr. šios išvados 61–65 punktuose nurodytas pastabas.

41 — Sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 55 punktas).

59. Kaip nurodo Ispanijos Karalystė savo argumentuose, gali būti, kad tam tikrais atvejais neįmanoma užtikrinti pakankamo draudimo. Vis dėlto tokiu atveju privačios saugos įmonės visada gali turėti garantiją. Ispanijos Karalystė, nustatydama privalomą reikalavimą turėti minimalų akcinį kapitalą ir netaikydama alternatyvių priemonių, kaip antai garantija arba draudimo sutartis, viršija tai, kas būtina numatytiems tikslams pasiekti.

60. Dėl šių priežasčių antrasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl trečiojo kaltinimo: garantija

61. Jau minėtu reikalavimu turėti garantiją taip pat apribojama laisvė teikti paslaugas ir įsisteigimo laisvė (EB 49 ir 43 straipsniai), nes dėl šio reikalavimo kitose valstybėse narėse įsisteigusioms privačios saugos įmonėms Ispanijoje teikti paslaugas arba steigti dukterines įmones ar padalinius yra brangiau ir dėl to mažiau patrauklu.

62. Todėl kyla klausimas, ar šis apribojimas gali būti pateisinamas. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, kad siekiant užtikrinti kreditorių apsaugą reikalavimas pateikti garantiją yra mažiau ribojanti priemonė nei minimalaus akcinio kapitalo nustatymas [42].

63. Ginčijamo Ispanijos reikalavimo tikslas yra užtikrinti piniginių baudų, paskirtų už privačioms saugos įmonėms taikomų įstatymų pažeidimus, išieškojimą. Taigi šis reikalavimas yra susijęs su Ispanijos valdžios institucijų, kaip kreditorių galimų piniginių baudų atžvilgiu, apsauga.

64. Komisija pareiškė kaltinimą ne dėl garantijos reikalavimo apskritai, bet tik dėl reikalavimo turėti garantiją Ispanijos įstaigoje *Caja General de Depósitos*. Ispanijos teisės aktuose reikalaujama kiekvienu atveju turėti garantiją atitinkamoje *Ispanijos* įstaigoje, dėl to yra nepripažįstamos garantijos, suteiktos kitoje valstybėje narėje, įskaitant tas, kurios suteiktos privačios saugos įmonės kilmės valstybėje narėje.

65. Toks reikalavimas viršija tai, kas yra būtina užtikrinti tinkamą kreditorių apsaugą. Priimančios valstybės narės valstybės institucijos, siekdamos užtikrinti kreditorių apsaugą, turi teisę patikrinti, ar kilmės valstybėje narėje turima garantija *yra pakankamos apimties*. Šis reikalavimas yra nepagrįstas, jeigu apskritai neatsižvelgiama į tokias garantijas arba reikalaujama kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje įmonė nori veikti, turėti papildomą atskirą garantiją.

66. Ispanijos Karalystė paskelbė esanti pasirengusi ateityje pripažinti ir kitų valstybių narių finansų įstaigose turimas garantijas, tačiau tik pasibaigus Komisijos nustatytiems terminams [43]. Valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymas yra vertinamas atsižvelgiant į situaciją, esančią valstybėje narėje pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nurodytam terminui [44]. Į vėliau įvykdytus pakeitimus Teisingumo Teismas neatsižvelgia [45]. Be to, primintina, kad įsipareigojimai pagal Sutartį gali būti įvykdyti tik priėmus įpareigojančias

42 — Sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 55 punktas). Taip pat 1998 m. gegužės 7 d. Sprendimas *Clean Car Autoservice* (C-350/96, Rink. p. I-2521, 36 punktas).

43 — 2000 m. lapkričio 15 d., 2001 m. liepos 19 d. ir 2002 m. birželio 19 d. Ispanijos vyriausybės laiškai Komisijai. Tačiau Ispanijos Karalystė ir toliau reikalauja, kad privačios saugos įmonės turėtų atskirą garantiją veiklai Ispanijoje.

44 — Nusistovėjusi Teisingumo Teismo praktika; žr. 2003 m. sausio 16 d. Sprendimą *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* (C-63/02, Rink. p. I-821, 11 punktas); 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *Komisija prieš Italiją* (C-313/03, nepaskelbta Rinkinyje, 9 punktas) ir 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimą *Komisija prieš Vokietiją* (C-341/02, Rink. p. I-2733, 33 punktas).

45 — 2004 m. lapkričio 18 d. Sprendimas *Komisija prieš Airiją* (C-482/03, nepaskelbta Rinkinyje, 11 punktas) ir sprendimas *Komisija prieš Vokietiją* (nurodytas 44 išnašoje, 33 punktas).

teisės nuostatas ir kad paprasta administracinė praktika, kuri administracijos nuožiūra gali būti keičiama ir kuri nėra tinkamai skelbiama, neturėtų būti laikoma tinkamu iš EB sutarties kylančių įsipareigojimų įvykdymu [46].

67. Dėl to trečiasis kaltinimas yra taip pat pagrįstas.

D — *Dėl ketvirtojo kaltinimo: reikalavimo įdarbinti minimalų darbuotojų skaičių nesuderinamumas su EB 43 ir 49 straipsniais*

68. Ketvirtasis Komisijos kaltinimas pareikštas dėl to, kad pagal Privačios saugos reglamento priedo I.4.1 dalies b punktą, I.4.2 dalies b punktą ir I.5.2 dalies a punktą reikalaujama šiose nuostatose nurodytai veiklai, susijusiai su vertingų daiktų, pavojingų objektų ir sprogmenų gabenimu, įdarbinti ne mažiau apsaugos darbuotojų, o saugos įrangos ir sistemų montavimo bei aptarnavimo srityje – inžinierių technikų ir montuotojų nei nustatytas minimalus skaičius.

69. Komisija savo ieškinyje [47] taip pat nurodo, kad Ispanijoje galiojantis reikalavimas turėti minimalų šarvuotų transporto priemonių, skirtų pavojingiems objektams ir vertingiems daiktams gabenti, skaičių yra nesuderinamas su EB 49 straipsniu. Kadangi šiuo klausimu Komisija nepateikė kaltinimo Ispanijos Karalystei [48], šis punktas šiuo atveju nebus toliau nagrinėjamas ir ketvirtasis kaltinimas bus apsiribotas tik minimalaus darbuotojų skaičiaus reikalavimu.

70. Nustatant minėtą minimalų darbuotojų skaičių yra apribojama laisvė teikti paslaugas EB 49 straipsnio prasme, nes užsienio privačios saugos įmonėms, turinčioms mažai darbuotojų, draudžiama teikti paslaugas Ispanijoje. Dėl minimalaus darbuotojų skaičiaus nustatymo užsienio privačios saugos įmonėms brangiau ir todėl mažiau patrauklu Ispanijoje steigti padalinius arba dukterines įmones; taip yra apribojama ir įsisteigimo laisvė EB 43 straipsnio prasme.

71. Šie apribojimai, mano nuomone, yra pagrįsti tiek, kiek jie taikomi *sprogmenų gabenimui*. Kadangi ši sritis nesuderinta

46 — Žr. 2000 m. kovo 9 d. Sprendimą *Komisija prieš Italiją* (C-358/98, Rink. p. I-1255, 17 punktas) ir sprendimą *Komisija prieš Nyderlandus* (nurodytas 6 išnašoje, 19 punktas).

47 — Komisijos ieškininio pareiškimo 51–55 punktai.

48 — Žr. šia prasme Komisijos ieškininį reikalavimą, pateiktą šios išvados 30 punkte.

Bendrijos lygiu, valstybės narės gali laisvai pasirinkti apsaugos lygį, kurį jos nori pasiekti savo teritorijoje [49]. Šiuo atveju Ispanijos Karalystė tiksliai pabrėžia pavojus, kurie apskritai gali kilti gabenant sprogmenis, bei nurodo Ispanijoje esančią didelę terorizmo grėsmę. Dėl to vienas asmuo negali gabenti sprogmenų Ispanijoje, tam reikalingi mažiausiai du saugos darbuotojai [50], kurie privalo turėti atitinkamų žinių kaip elgtis su sprogmenimis. Komisija šių motyvų iš esmės nepaneigia. Todėl jos ketvirtasis kaltinimas tiek, kiek jis susijęs su šia veiklos rūšimi, yra atmestinas.

72. Taip pat ir visose *kitose srityse* Ispanijos įstatymų leidėjas turi tam tikrą veiksmų laisvę nustatyti Ispanijos siekiamą saugumo lygį. Ispanijos Karalystė, kuriai tenka atitinkamų pagrindinių laisvių išimčių buvimo įrodinėjimo pareiga, turėtų aiškiai nurodyti, kad Ispanijoje galiojančiuose teisės aktuose nurodytas minimalus darbuotojų skaičius yra tinkama ir būtina priemonė numatytam tikslui pasiekti. Šiuo atveju taip nėra. Atvirkščiai, Ispanijos Karalystė pati pareiškė esanti pasirengusi sumažinti minėtą minimalų darbuotojų skaičių 50 %. Taip ji pripažino, kad Ispanijos tuo metu galiojusiuose teisės aktuose nustatytas reikalavimas buvo nebūtinas numatytam tikslui pasiekti, t. y. užtikrinti siekiamą saugumo lygį vertingų daiktų ir pavojingų objektų gabenimo bei saugos ir signalizacijos sistemų montavimo ir aptarnavimo srityje.

73. Ispanijos Karalystė taip pat turėtų aiškiai nurodyti, ar ateityje 50 % sumažintas minimalus darbuotojų skaičius gali būti pateisinamas privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais. Šio klausimo nagrinėjimo šiame procese gali būti atsisakyta, nes įsipareigojimų neįvykdymas yra vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nurodytam terminui. Į vėliau atliktus pakeitimus Teisingumo Teismas gali neatsižvelgti [51]. Taip pat neužtenka vien tik paskelbti apie būsimus nacionalinės teisės aktų pakeitimus.

74. Todėl ketvirtasis kaltinimas pagrįstas tiek, kiek užsienio privačios saugos įmonės Ispanijoje privalo įdarbinti minimalų darbuo-

49 — Žr. šios išvados 45 punktą ir 30 išnašoje nurodytą Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią vien tik aplinkybė, kad viena valstybė narė priima švelnesnes nuostatas nei kita, nereiškia, kad antrosios valstybės narės nuostatos yra neproporcingos ir todėl nesuderinamos su Bendrijos teise.

50 — Privačios saugos reglamento priedo I.4.2 dalies b punkte reikalaujama, kad kiekviename sprogmenims gabenti skirtame automobilyje būtų mažiausiai du specialią kvalifikaciją turintys saugos darbuotojai.

51 — Žr. šios išvados 66 punktą ir ten nurodytą nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką.

tojų skaičių, jeigu jų veikla yra susijusi su vertingų daiktų ir sprogmenų gabenimu arba saugos įrangos ir sistemų montavimu bei aptarnavimu.

E — *Dėl penktojo kaltinimo: privačioms saugos įmonėms keliamo reikalavimo turėti specialų leidimą nesuderinamumas su EB 43 ir 49 straipsniais*

75. Penktuoju kaltinimu Komisija kritikuoja tai, kad užsienio privačios saugos įmonės darbuotojai Ispanijoje privalo gauti specialų administracijos leidimą, nors yra gavę atitinkamą leidimą šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje.

76. Nusistovėjusioje Teisingumo Teismo praktikoje jau yra nustatyta, kad nacionalinės teisės aktai, kurie kitoje valstybėje narėje įsteigtos įmonės paslaugų teikimą nacionalinėje teritorijoje sieja su administracinio leidimo išdavimu, apriboja laisvę teikti paslaugas [52]. Toks reikalavimas gauti administracijos leidimą tokioje įmonėje dirbantiems darbuotojams taip pat apriboja įmonės laisvę teikti paslaugas [53]. Be to, dėl reikalavimo privačios saugos įmonių darbuotojams gauti specialų leidimą užsienio privačios saugos įmonėms sunkiau steigti dukterines įmones arba padalinius Ispanijoje; todėl ši Ispanijos teisės nuostata apriboja ir įsisteigimo laisvę.

77. Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, nacionalinės priemonės, ribojančios arba darančios mažiau patrauklų naudojimąsi EB sutartyje įtvirtintomis pagrindinėmis laisvėmis, yra pateisinamos tik tuomet, jeigu jos atitinka keturis reikalavimus: jos taikomos be diskriminacijos, yra pagrįstos privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais, tinkamos pasiekti numatytą tikslą ir neviršija to, kas būtina šiam tikslui pasiekti [54].

52 — Žr. sprendimą *Säger* (nurodytas 32 išnašoje, 14 punktas); sprendimą *Vander Elst* (nurodytas 32 išnašoje, 15 punktas); sprendimą *Komisija prieš Belgiją* (nurodytas 3 išnašoje, 35 punktas); sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 60 punktas) ir sprendimą *Komisija prieš Nyderlandus* (nurodytas 6 išnašoje, 17 punktas).

53 — Sprendimas *Komisija prieš Nyderlandus* (nurodytas 6 išnašoje, 17 punktas, 18 punkto paskutinis sakinys ir 20 punktas), kuriame kalbama apie reikalavimą privačios saugos įmonių *vadovams* gauti leidimą; dėl kitų įmonės darbuotojų žr. sprendimą *Vander Elst* (nurodytas 32 išnašoje, 15 punktas) ir 2004 m. spalio 21 d. Sprendimą *Komisija prieš Liuksemburgą* (C-445/03, Rink. p. I-10191, 23, 24 ir 30 punktai).

54 — Žr. šios išvados 37 išnašoje nurodytą Teisingumo Teismo praktiką.

78. Kaip jau esu minėjusi, atsižvelgiant į tam tikrus pavojus, susijusius su privačios saugos veikla, iš esmės nėra jokių abejonių dėl privačios saugos įmonių ir jų darbuotojų prevencinės kontrolės sistemos būtinumo. Tokia kontrolė gali vykti valstybės įstaigoms išduodant leidimus [55]. Šiuo klausimu Komisijos ir Ispanijos Karalystės nuomonės sutampa.

79. Tačiau jų nuomonės išsiskiria dėl to, kiek priimančios valstybės narės institucijos turi atsižvelgti į reikalavimus, taikomus privačios saugos įmonės darbuotojams jų kilmės valstybėje narėje. Į šį klausimą galima atsakyti tik atskirai įvertinus nagrinėjamą reikalavimą įsisteigimo laisvės pagal EB 43 straipsnį ir laisvės teikti paslaugas pagal EB 49 straipsnį atžvilgiu.

80. Taigi iš *paslaugų teikėjo*, kuris laikinai dirba kitoje valstybėje narėje, negalima reikalauti įvykdyti visų įsisteigimo kitoje valstybėje narėje sąlygų, nes priešingu atveju praktiškai būtų apribotas laisvės teikti paslaugas veiksmingumas [56]. Laisvės teikti paslaugas apribojimas gali būti pateisinamas, tik jeigu bendrojo intereso apsauga nėra užtikrinta nuostatomis, kurios paslaugų teikėjui taikomos jo įsisteigimo valstybėje narėje [57].

81. Jeigu privačios saugos įmonės darbuotojai jau šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje yra gavę atitinkamą leidimą, laisvė teikti paslaugas įpareigoja priimančią valstybę narę atsižvelgti į šią aplinkybę. Pakartotinė administracijos leidimų procedūra priimančioje šalyje gali būti pateisinama tik išimtiniu atveju, jeigu paslaugų teikėjui jo kilmės valstybėje narėje taikoma leidimų procedūra iš esmės nėra lygiavertė [58].

82. Ispanijos teisės aktuose numatytas reikalavimas užsienio privačios saugos įmonės darbuotojams Ispanijoje visuomet ir be jokių išimčių gauti *Ispanijos* institucijos leidimą nesudaro galimybės atsižvelgti į reikalavimus, kuriuos šių įmonių darbuotojai jau

55 — Žr. mano 2004 m. birželio 22 d. Išvados 32–34 punktus ir 44 punktą byloje *Komisija prieš Nyderlandus* (nurodyta 6 išnašoje). Ta pačia prasme žr. sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (nurodytas 29 išnašoje, 70 punktas), kuriame pripažįstama, kad visuomenės apsauga tokiose jautriose srityse kaip sveikatos apsauga ir gydytojų darbo kokybės užtikrinimas gali pateisinti prevencinę kontrolę taikant administracijos leidimo procedūras.

56 — Sprendimas *Säger* (nurodytas 32 išnašoje, 13 punktas); sprendimas *Vander Elst* (nurodytas 32 išnašoje, 17 punktas) ir sprendimas *Corsten* (nurodytas 31 išnašoje, 43 punktas).

57 — Sprendimas *Corsten* (nurodytas 31 išnašoje, 35 punktas ir jame nurodyta Teisingumo Teismo praktika); šia prasme taip pat sprendimas *Komisija prieš Prancūziją* (nurodytas 29 išnašoje, 71 punktas) ir sprendimas *Komisija prieš Liuksemburgą* (nurodytas 53 išnašoje, 35 punktas).

58 — Šia prasme taip pat žr. mano 2004 m. birželio 22 d. išvados byloje *Komisija prieš Nyderlandus* 38 ir 53 punktus (nurodyta 5 išnašoje).

įvykdė savo kilmės valstybėje narėje, ir taip pažeidžia laisvę teikti paslaugas [59].

83. Įmonė, turinti *padalinį* kitoje valstybėje narėje, t. y. įsteigusi ten dukterinę įmonę arba filialą, iš esmės privalo įvykdyti tas pačias sąlygas kaip ir priimančios valstybės piliečiai [60]. Privati saugos įmonė, norinti įsisteigti Ispanijoje, paprastai visais atvejais privalo gauti Ispanijoje būtinus leidimus tokiai veiklai pradėti ir vykdyti, įskaitant ir būtinus leidimus Ispanijoje įdarbintiems šios įmonės darbuotojams. Žinoma, šios nuostatos turi būti taikomos be diskriminacijos, pagrįstos privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais, tinkamos numatytam tikslui pasiekti ir neviršyti to, kas būtina jam pasiekti [61].

84. Šiuo atveju nėra jokių principinių abejonių dėl administracijos leidimų procedūrų pateisinimo. Vis dėlto tikėtina, kad užsienio privati saugos įmonė, kuri Ispanijoje steigia dukterinę įmonę arba filialą, ketina šioje valstybėje narėje įdarbinti užsienio darbuotojus (arba darbuotojus, kuriems leidžiama dirbti šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje). Remiantis įsisteigimo laisve, priimanti valstybė narė, vykdydama administracijos leidimų procedūras, turi atsižvelgti į reikalavimus, kuriuos atskiri įmonių darbuotojai jau įvykdė savo kilmės valstybėje narėje, ir patikrinti jų lygiavertiškumą [62]. Jeigu iš esmės panašios procedūros metu kilmės valstybėje narėje buvo nustatyta, kad privačios saugos įmonės darbuotojas įvykdė sąlygas nagrinėjamai veiklai vykdyti, atitinkama įmonė turi turėti galimybę tuo remtis Ispanijoje [63].

85. Ispanijos teisės aktai pažeidžia laisvę teikti paslaugas tiek, kiek jie nenumato galimybės atsižvelgti į reikalavimus, kuriuos atskiri privačios saugos įmonių darbuotojai jau įvykdė savo kilmės valstybėje narėje [64].

86. Ispanijos teisės nuostatos taip pat negali būti pateisintos tam tikru pavojumi, susijusiu su privačios saugos įmonių veikla. Jomis viršijama tai, kas būtina numatytam tikslui

59 — Šia prasme sprendimas *Komisija prieš Belgiją* (nurodytas 3 išnašoje, 38 punktas) ir sprendimas *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 66 punktas).

60 — Sprendimas *Gebhard* (nurodytas 28 išnašoje, 36 punkto pirmas sakinys).

61 — Žr. šios išvados 77 punktą.

62 — Šiuo aspektu žr. nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką dėl profesinės kvalifikacijos: 1991 m. gegužės 7 d. Sprendimą *Vlassopoulou* (C-340/89, Rink. p. I-2357, 16 ir paskesni punktai); 2002 m. gegužės 16 d. Sprendimą *Komisija prieš Ispaniją* (C-232/99, Rink. p. I-4235, 21 punktas); 2003 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Morgenbesser* (C-313/01, Rink. p. I-13467, 57 punktas) ir 2004 m. spalio 7 d. Sprendimą *Markopoulos ir kt.* (C-255/01, Rink. I-9077, 63 punktas). Dėl procedūros reikalavimų taip pat žr. sprendimą *Kraus* (nurodytas 37 išnašoje, 38–41 punktai).

63 — Žr. mano 2004 m. birželio 22 d. išvados byloje *Komisija prieš Nyderlandus* 53 punktą (nurodyta 5 išnašoje).

64 — Šia prasme žr. sprendimą *Komisija prieš Belgiją* (nurodytas 3 išnašoje, 38 punktas) ir sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 66 punktas).

pasiekti, t. y. užtikrinti griežtą privačios saugos įmonių darbuotojų kontrolę [65].

išduodamas, jei turima įvairių žinių ir įgūdžių, o privataus detektyvo veiklai reikalingas specialus diplomas. Tuo Ispanijos Karalystė pažeidė įsipareigojimą įgyvendinti Direktyvą 92/51.

87. Dėl to penktasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl privačios saugos įmonių saugos darbuotojų veiklos

F — *Dėl šeštojo kaltinimo: Direktyvų 89/48 ir 92/51 dėl profesinės kvalifikacijos pripažinimo pažeidimas*

90. Kad Direktyva 92/51 būtų taikoma, pirmiausia privačios saugos įmonių saugos darbuotojų veikla Ispanijoje turi būti laikoma *reglamentuojama profesija.*

88. Kaip jau įrodžiau šioje išvadoje [66], šeštasis Komisijos kaltinimas yra priimtinas tik Direktyvos 92/51 atžvilgiu.

89. Šiuo paskutiniu kaltinimu Komisija tvirtina, kad Ispanijos teisės aktuose dėl užsienio kompetenciją patvirtinančių dokumentų pripažinimo nenurodytos nei privačios saugos įmonių bendros veiklos sritys, nei privačių detektyvų veikla, nors pagal Ispanijos teisės aktus leidimas verstis privačios saugos veikla

91. Pagal Direktyvos 92/51 1 straipsnio e punktą kartu su f punktu reglamentuojama profesija yra profesinė veikla, kai ėmimasis tokios veiklos arba vertimasis ja valstybėje narėje tiesiogiai ar netiesiogiai yra reglamentuojamas teisės normomis, t. y. įstatymais arba kitais teisės aktais. Ėmimasis tokios veiklos arba vertimasis ja yra tiesiogiai teisiškai reguliuojamas, kai priimančios valstybės narės įstatymuose arba kituose teisės aktuose nustatyta sistema, pagal kurią tam tikra profesine veikla gali užsiimti tik nustatytus reikalavimus atitinkantys asmenys,

65 — Šia prasme žr. sprendimą *Komisija prieš Belgiją* (nurodytas 3 išnašoje, 35–38 punktai) ir sprendimą *Komisija prieš Portugaliją* (nurodytas 5 išnašoje, 66 punktas).

66 — Žr. šios išvados 32–40 punktus.

o šių reikalavimų neatitinkantiems asmenims tokia veikla yra draudžiama [67].

92. Pagal Privačios saugos reglamento 53 straipsnį reikalaujama, kad privačios saugos įmonių darbuotojas visų pirma būtų pilnametis ir turėtų darbui būtinų fizinių ir psichinių savybių, ypač nesirgtų ligomis, kurios galėtų trukdyti jo darbui. Komisija teisingai ir neginčijamai nurodo, kad privačios saugos įmonės darbuotojai Ispanijoje verčiasi reglamentuojama profesine veikla Direktyvos 92/51 1 straipsnio e dalies kartu su f dalimi prasme.

93. Norint taikyti Direktyvą 91/51, nepakanka vien konstatuoti, kad, kaip šiuo atveju, profesija yra reglamentuojama. Be to, reikia nustatyti, ar iš privačios saugos įmonių darbuotojų reikalaujama turėti kompetenciją patvirtinantį dokumentą minėtos direktyvos prasme.

94. Kompetenciją patvirtinančio dokumento sąvoka yra plati ir Direktyvos 92/51 1 straipsnio c dalies prasme apima ne tik kiekvieną dokumentą, patvirtinantį išsilavinimą, nepriskiriamą diplomu patvirtinamam išsilavinimui, bet taip pat kiekvieną dokumentą, išduodamą įvertinus suinteresuotojo asmenines savybes, kvalifikaciją ar žinias.

95. Priešingai nei nurodo Komisija [68], šiuo atveju nesvarbu, ar Ispanijos institucijų neseniai priimtas *sprendimas dėl veiklos ėmimosi pagal profesiją* (leidimas pagal Privačios saugos įstatymo 10 straipsnį kartu su Privačios saugos reglamento 53 straipsniu) yra kompetenciją patvirtinantis dokumentas, tačiau reikia nustatyti, ar iš atitinkamų asmenų reikalaujamas kompetenciją patvirtinantis dokumentas laikomas šio leidimo suteikimo *sąlyga*.

96. Ispanijos Karalystė nesutinka, kad leidimų suteikimas privačios saugos įmonių saugos darbuotojams priklauso nuo tokių kompetenciją patvirtinančių dokumentų pateikimo.

97. Komisijai tenka pareiga įtikinamai įrodyti, kurių dokumentų, patenkančių į Direktyvos 92/51 taikymo sritį, jos nuomone,

67 — 1996 m. vasario 1 d. Sprendimas *Aranitis* (C-164/94, Rink. p. I-135, 18 ir 19 punktai); 1999 m. liepos 8 d. Sprendimas *Femández de Bobadilla* (C-234/97, Rink. p. I-4773, 16 ir 17 punktai); 2002 m. liepos 11 d. Sprendimas *Gräbner* (C-294/00, Rink. p. I-6515, 31 ir 32 punktai); 2004 m. spalio 7 d. Sprendimas *Komisija prieš Prancūziją* (C-402/02, nepaskelbta Rinkinyje, 30 punktas) ir sprendimas *Morgenbesser* (nurodytas 62 išnašoje, 49 punktas).

68 — Žr. 2004 m. gegužės 3 d. Komisijos pastabas, būtent 53 ir 56 punktus.

reikalauja Ispanijos institucijos. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, nagrinėjant bylą dėl įsipareigojimų neįvykdymo, būtent Komisijai tenka pareiga įrodyti, kad jos nurodyti įsipareigojimai buvo neįvykdyti, ir Teisingumo Teismui pateikti reikalingus įrodymus, kuriais remdamasis jis galėtų patikrinti, ar šie įsipareigojimai buvo neįvykdyti – Komisija negali remtis prielaidomis [69].

98. Komisijos pareikštas ieškinys neatitinka šių reikalavimų.

99. Privačios saugos reglamento 53 straipsnio c punktas, kuriuo Komisija remiasi savo ieškinyje, numato reikalavimą, kad privačios saugos įmonės darbuotojai *privalo turėti* darbui būtinų fizinių ir psichinių savybių [70]. Iš Komisijos argumentų neaišku, kaip prieš išduodant leidimą nustatoma, ar šios sąlygos įgyvendintos. Būtent neaišku, ar Ispanijos institucijos reikalauja pateikti kokį nors šių asmeninių savybių, gebėjimų arba žinių turėjimą *patvirtinantį dokumentą* – tik tokiu atveju būtų taikoma Direktyva 92/51, – ar per leidimų išdavimo atitinkamiems asmenims procedūrą tai yra tikrinama *neoficialiai*. Komisija taip pat nenurodo, ar Ispanijoje apskritai išduodami tokie patvirtinantys dokumentai asmenims, norintiems dirbti saugos darbuotojais privačios saugos įmonėje [71].

100. Taigi, pagal Komisijos pateiktus duomenis šiuo atveju apskritai neaišku, ar Direktyva 92/51 yra taikytina. Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas negali nustatyti, kad Ispanijos Karalystė privačios saugos įmonių darbuotojų atžvilgiu neįvykdė įsipareigojimų įgyvendinti Direktyvą 92/51.

101. Apibendrinant reikia paminėti, jog nepaisant to, ar Direktyvos 89/48 ir 92/51 taikomos, valstybės narės tiesiogiai iš pagrindinių laisvių kylančios pareigos pagrindu (EB 39, 43 ir 49 straipsniai) privalo patikrinti užsienyje įgytos kvalifikacijos lygiavertiš-

69 — 1982 m. gegužės 25 d. Sprendimas *Komisija prieš Nyderlandus* (96/81, Rink. p. 1791, 6 punktas); 1990 m. kovo 20 d. Sprendimas *Komisija prieš Prancūziją* (C-62/89, Rink. p. I-925, 37 punktas); 1997 m. gegužės 29 d. Sprendimas *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* (C-300/95, Rink. p. I-2649, 31 punktas); 1999 m. rugsėjo 9 d. Sprendimas *Komisija prieš Vokietiją* (C-217/97, Rink. p. I-5087, 22 punktas); 2005 m. balandžio 4 d. Sprendimas *Komisija prieš Vokietiją* (C-341/02, Rink. p. I-2733, 35 punktas) ir 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimas *Komisija prieš Belgiją* (C-287/03, Rink. p. I-3761, 27 punktas).

70 — Pagal Privačios saugos reglamento 53 straipsnio a punktą šie asmenys turi būti pilnamečiai. Be šio amžiaus kriterijaus ir reikalavimo turėti fizinių bei psichinių savybių, Privačios saugos reglamento 53 straipsnis numato kelis kitus reikalavimus, susijusius su teistumo nebuvimu, be to, nustato, kokiomis profesijomis ir kokia veikla darbuotojai negalėjo verstis per pastaruosius dvejus metus. Tačiau Komisija visų šių reikalavimų atskirai nenagrinėjo, todėl toliau į juos nebus atsižvelgta.

71 — Komisija savo ieškinyje nė vienu žodžiu neužsimena apie Privačios saugos įstatymo 10 straipsnį. Vien tik paminėti tokį teisės aktą nurodant teisinius pagrindus neužtenka, norint pagrįsti kaltinimą įsipareigojimų neįvykdymu (šia prasme žr. 2001 m. lapkričio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, nurodyto 13 išnašoje, 21 punktą).

kumą ir atitinkamais atvejais ją pripažinti. Valstybėms narėms taip pat tenka pareiga atsižvelgti į kvalifikacinius egzaminus, kuriuos atitinkami asmenys jau išlaikė kitoje valstybėje narėje [72].

Dėl privataus detektyvo veiklos

102. Dėl privataus detektyvo veiklos Privačios saugos reglamento 54 straipsnio 5 dalies b punkte numatyta, kad administracijos leidimas išduodamas tik asmenims, turintiems privataus detektyvo „diplomą", kuris išduodamas pabaigus atitinkamus kursus ir išlaikius egzaminą pagal galiojančius Teisingumo ir vidaus reikalų ministerijos priimtus kitus teisės aktus.

103. Privataus detektyvo veikla Ispanijoje suprantama kaip reglamentuojama profesija Direktyvos 92/51 1 straipsnio e dalies kartu su f dalimi prasme [73].

104. Minėtas „diplomas" taip pat patenka į Direktyvos 92/51 taikymo sritį. Žinoma, atsižvelgiant į pateiktą informaciją, šis dokumentas nėra *diplomas* Direktyvos 92/51 1 straipsnio a dalies prasme, nes nereikalauja bent vienerių metų trukmės mokymosi ir lavinimosi. Pagal Privačios saugos reglamento 54 straipsnio 5 dalies b punktą šiuo atveju kalbama arba apie *pažymėjimą* 1 straipsnio b dalies prasme, jeigu reikalaujamas išsilavinimas yra *profesinis išsilavinimas* direktyvos prasme, arba apie *kompetenciją patvirtinantį dokumentą* Direktyvos 92/51 1 straipsnio c dalies pirmosios pastraipos prasme, jeigu kursai šiam diplomui gauti negali būti laikomi išsilavinimu.

105. Taigi Direktyva 92/51 yra taikoma privačių detektyvų veiklai Ispanijoje. Atsižvelgiant į tai, ar pagal Privačios saugos reglamento 54 straipsnio 4 dalį reikalaujama pažymėjimo, ar kompetenciją patvirtinančio dokumento Direktyvos 92/51 prasme, būtina šios direktyvos 6 straipsnyje numatyta abipusio pripažinimo sistema, arba šios direktyvos 8 straipsnyje numatyta speciali kitų kvalifikacijų pripažinimo sistema.

106. Kadangi Komisijos pateiktais duomenimis, kurie nebuvo paneigti, šiuo metu Ispanijoje nėra jokios privataus detektyvo profesinės kvalifikacijos pripažinimo sistemos Direktyvos 92/51 prasme, šiuo atžvilgiu pažeista Sutarties EB 228 straipsnio 1 dalis.

72 — Žr. šios išvados 76–86 punktų nuostatas.

73 — Dėl atskirų sąlygų žr. šios išvados 92 punktą.

Preliminari išvada

107. Remiantis tuo, kas išdėstyta, šeštasis Komisijos kaltinimas, kad Ispanijos Karalystė nepriėmė nuostatų, būtinų įgyvendinti Direktyvos 92/51 reikalavimus, susijusius su profesinės kvalifikacijos, reikalingos norint verstis privataus detektyvo veikla, pripažinimu, yra pagrįstas privataus detektyvo profesijos atžvilgiu. Kitais atžvilgiais šis kaltinimas yra nepagrįstas ir likusią ieškinio dalį reikia atmesti.

109. Nagrinėjamu atveju Ispanijos Karalystė pakeitė Privačios saugos reglamentą, nustatantį reikalavimą, susijusį su Ispanijos pilietybe bei nacionaline priklausomybe, tik pasibaigus Komisijos pagrįstoje nuomonėje nurodytam terminui [76]. Kadangi įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas remiantis padėtimi, kurioje valstybė narė buvo pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nurodytam terminui [77], anksčiau pareikštas pirmasis Komisijos kaltinimas, vertinant apibendrintai, galėjo būti pagrįstas. Kadangi Ispanijos Karalystė pavėluotai pakeitė Privačios saugos reglamentą, jos elgesys paskatino Komisijos ieškinio pateikimą. Dėl to su atsisakytu kaltinimu susijusios bylinėjimosi išlaidos priskirtinos Ispanijos Karalystei.

VII — Bylinėjimosi išlaidos

108. Dėl anksčiau pateikto pirmojo kaltinimo [74], kurio Komisija vėliau atsisakė, abi šalys prašė, kad atitinkamai kita šalis padengtų bylinėjimosi išlaidas [75]. Remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 5 dalies pirmąja pastraipa, ieškovas padengia bylinėjimosi išlaidas, nebent paaiškėtų, kad dėl atsakovo elgesio pastarasis turėtų šias išlaidas padengti.

110. Atsižvelgiant į tai, kad Komisijos ieškinys visiškai pagrįstas tik keturių iš šešių kaltinimų atžvilgiu, o kiti kaltinimai pagrįsti tik iš dalies, Teisingumo Teismas turėtų paskirstyti išlaidas pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą.

111. Todėl Ispanijos Karalystė turėtų padengti visas savo bylinėjimosi išlaidas ir tris ketvirtadalius Komisijos bylinėjimosi išlaidų. Komisija turėtų pati padengti likusią savo bylinėjimosi išlaidų dalį.

74 — Šis pirminis pirmas kaltinimas buvo susijęs su reikalavimu, kad privačios saugos įmonės turi būti Ispanijos įmonės, o jų darbuotojai – Ispanijos piliečiai. 2004 m. gegužės 3 d. pateiktų reikalavimų 8 punkte Komisija atsisakė šio kaltinimo. Žr. šios išvados 29 punktą.

75 — Žr. 2004 m. gegužės 3 d. Komisijos reikalavimus ir 2004 m. birželio 1 d. Ispanijos Karalystės reikalavimus, kuriuose buvo palikti nepakeisti prašymai priteisti bylinėjimosi išlaidas iš kitos šalies.

76 — Žr. šios išvados 25 punktą.

77 — Žr. šios išvados 44 išnašoje nurodytą nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką.

VIII — Išvada

112. Remdamasi išdėstytais argumentais, siūlau Teisingumo Teismui nuspręsti, kad:

1. Palikdama galioti Įstatymo Nr. 23/1992 dėl privačios saugos ir Karaliaus dekreto Nr. 2364/1994 dėl privačios saugos reglamento patvirtinimo nuostatas, kuriomis reikalaujama,

   a) kad ir kitų valstybių narių privačios saugos įmonės:

      — turėtų juridinio asmens statusą,

      — turėtų tam tikrą akcinį kapitalą, jei joms šis reikalavimas jų įsisteigimo valstybėse netaikomas,

      — turėtų garantiją Ispanijos įstaigoje *Caja Geberal de Depósitos*, neatsižvelgiant į galimą garantijos pervedimą į sąskaitą kilmės valstybėje narėje, ir

— įdarbintų minimalų darbuotojų skaičių tais atvejais, kai įmonė vykdo veiklą vertingų daiktų ir pavojingų objektų gabenimo srityje arba saugos ir signalizacijos sistemų montavimo bei aptarnavimo srityje, ir

b) kad kitų valstybių narių privačios saugos įmonių saugos darbuotojai Ispanijoje gautų naują specialų leidimą, net jei yra gavę panašų leidimą šios įmonės įsisteigimo valstybėje narėje,

Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 ir 49 straipsnius.

2. Ispanijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvą 92/51/EEB dėl antrosios bendros profesinio mokymo ir lavinimo pripažinimo sistemos, papildančios Direktyvą 89/48/EEB, nepriėmusi nuostatų, būtinų įgyvendinti šios direktyvos reikalavimus profesinę kompetenciją patvirtinančių dokumentų, reikalingų norint verstis privataus detektyvo veikla, pripažinimo srityje.

3. Atmesti likusią ieškinio dalį.

4. Ispanijos Karalystė padengia visas savo bylinėjimosi išlaidas ir tris ketvirtadalius Komisijos bylinėjimosi išlaidų. Komisija padengia likusią savo bylinėjimosi išlaidų dalį.